

Had ik het maar nooit gedaan! Dat verzuchten we allemaal weleens. Maar als een besluit grote impact heeft, kan de spijt lang aan je blijven knagen. Spijtoptanten vertellen over de slechtste beslissing in hun leven. Deze keer: Kirsten over het verzwijgen van haar vermoedens van huiselijk geweld bij haar burens.

TEKST LIENEKE VAN DER FLUIT

'Een blauwe kaak loop je niet zomaar op'

In Kirstens buurt woonde een stel bij wie ze al vanaf dag één het gevoel had dat er iets niet klopte. Haar vermoedens van huiselijk geweld werden versterkt toen Kirsten de vrouw tegenkwam met een blauwe kaak.

Kirsten (38): 'Ik kan me nog herinneren dat ik mijn nieuwe burens voor het eerst zag. Ze waren aan het verhuizen naar een appartement verderop bij ons in de flat. Ik vond de man indrukwekkend, zowel zijn postuur als de blik in zijn ogen. Hij was zeker tien jaar ouder dan zij, een ietwat schuchter en frêle poppetje. Ik denk dat ze begin twintig was, een mooie meid om te zien. Mijn onderbuikgevoel zei direct dat hier iets niet klopte. Woonde zij wel vrijwillig bij hem? Ik betwijfelde het. Maar ik sprak mezelf ook vermanend toe, want waar is zo'n vooroordeel op gebaseerd? Misschien vinden andere mensen mijn

partner en mij ook wel een vreemd stel... Ik redeneerde het op die manier weg. Toch hield ik het stel vanaf die eerste dag in de gaten. Ik zag hem regelmatig buiten, maar haar zag ik heel weinig. En ze was bijna nooit alleen, hij was altijd bij haar. Als ik haar dan wel alleen tegenkwam op straat, groette ze soms heel vriendelijk, maar soms dook ze ineen en keek ze me niet aan. Ook dat vond ik verdacht. Ik kon zien dat ze afstand wilde bewaren. Steeds zag ik vreemde mannen voor hun voordeur die schichtig om zich heen keken en sluw naar binnen glipten als de deur openging. Ik zag dat het niet vriendschappelijk was, dat bezoek. Op een dag kwam ik haar tegen met een blauwe kaak. Ik zag het al direct, al had ze haar best gedaan de plek te camoufleren met make-up. Dit klopte niet, een blauwe

kaak loop je niet zomaar op. Het viel me ook op dat ze vermagerd was. Ik heb haar op dat moment niet aangesproken, dat is een van de dingen waar ik spijt van heb.'

Angst speelde een rol

'Wel heb ik mijn vermoedens uitgesproken tegen mijn vriend, maar die reageerde vrij nuchter. Ik werkte als maatschappelijk werker en zie daardoor dit soort dingen sneller. En hij vond dat ik ook aan mijn eigen veiligheid moest denken. Want wat gebeurde er als die man erachter zou komen dat ik hem verdenk van loverboypraktijken? We hadden op dat moment een klein kindje... Angst speelde ook een rol. Ik nam me voor de vrouw een keer aan te spreken als ik haar alleen zou treffen. Omdat ik weet dat het helpt gezien te worden en

5,5
procent van de
volwassenen zegt de
afgelopen vijf jaar minstens
één keer slachtoffer te zijn
geweest van huiselijk
geweld

Partner-
mishandeling
leidt in
15
procent van de
gevallen tot
letsel

747.000
mensen zijn in 5 jaar tijd
slachtoffer geworden van
fysiek of seksueel geweld

BRON: A. TEN BOOM &
K. WITTEBROOD (2019)

je gesteund te voelen in een moeilijke situatie. Het kan een proces in gang zetten, waardoor een slachtoffer gaat inzien dat ze er niet alleen voor staat en om hulp kan vragen. Op een gegeven moment kreeg de vrouw een hondje en dat leek me een prima aanknopingspunt. Ik was van plan een gesprekje met haar aan te knopen over de hond en op die manier een vriendschappelijk contact met haar op te bouwen. Maar dit is er nooit van gekomen, het moment diende zich niet aan en voor ik het wist, waren ze verhuisd. Ze zijn halsoverkop vertrokken, ik hoorde later dat ze het huis verwaarloosd en vernield

hebben achtergelaten. Voor mij weer een bevestiging dat daar echt iets niet in de haak was. Ik heb nooit meer iets van ze vernomen.'

Actie ondernemen

'Tot op de dag van vandaag krijg ik buikpijn als ik terugdenk aan deze vrouw. Ik zou zo graag willen dat ik wél op tijd had ingegrepen, maar ik ben te laat geweest. Ik had bijvoorbeeld ook naar het Steunpunt Huiselijk Geweld kunnen bellen en om advies kunnen vragen, maar dat is simpelweg niet in me opgekomen. Ik heb me laten weer-

houden door mijn twijfel of ik het wel goed zag. Ik heb hier echt spijt van, het blijft me raken. Ik geef mezelf nog steeds op mijn kop. Ik heb deze ervaring wel omgebogen in iets positiefs. Dit is een van de situaties waardoor ik me professioneel ben gaan verdiepen in huiselijk geweld. Ik leid nu hulpverleners op om in actie te komen bij vermoedens van huiselijk geweld en daarnaast geef ik lezingen door het hele land om omstanders handvatten te geven. Zodat andere mensen die in eenzelfde situatie terechtkomen, niet net als ik te lang wachten met actie ondernemen. Ook zelf doe ik het nu heel anders. Als ik merk dat mensen in mijn omgeving in een lastige situatie zitten, stap ik direct op ze af en vraag hoe het met ze gaat.'

psychologie@quest.nl